

## Noční Vtáci a vojna obchodníkov

Nad strechami domov Zeleného mesta žiarili hviezdy. Dnešná noc bola tajomná. Vzduch v sebe niesol čosi zvláštne. Hlavná promenáda sa ako vždy zaplnila životom. Uprostred ulice boli do radu vysadené mladé stromy. V ich korunách žiarili éterické svetlá, ktoré vrhali tieň konárov na steny okolitých hostincov a obchodov. Mešťania zmiešaní s roľníkmi sa premávali hore dole a nasávali večernú atmosféru.

Pod jedným z mladých stromov uprostred promenády postávali dvaja muži v hnedých rovnošatách. Boli to éteristi Zelenej Hory Svenol Liotén a Eteran Naitbird.

Starší a skúsenejší Svenol si zívot na celé ústa. Vždy mal svoje hnedé vlasy vzorne učesané a oholenú tvár hladkú ako batol'a.

„To je nuda,“ poznamenal a upravil si vlasy. „Nie som strapatý?“

„Ha?“ odsekol neprítomne mladší Eteran. Rozhliadal sa po hlavnej promenáde akoby tu bol prvýkrát. Už mal za sebou veľa nočných služieb a aj tak mu toto miesto vždy vedelo učarovať. Nikdy si nemyslel, že práve v meste toho toľko zažije. Vždy chcel byť éteristom v teréne. Chodiť po horách a navštevovať cudzie miesta. Stráženie ulíc mu však začalo vyhovovať viac.

Svenol svojmu mladému spoločníkovi zamával pred tvárou. „Hej! Si tu? Čo tam vidíš?“

„Čo? Čo hovoríš?“ odvetil prekvapene Eteran.

„Som strapatý?“ zopakoval svoju otázku Svenol.

„Počkaj, ukáž. Nie. Vyzeráš dobre.“

Ako na zavolanie okolo nich prešla skupina starších dám. Boli veľmi honosne odeté a ich šaty vypovedali o tom, že patria k vrchnej vrstve. Očividne sa o seba starali a napriek svojmu veku im nechýbal pôvab. „Dámy,“ uklonil sa Svenol a zvodne sa usmial.

„Éteristi,“ odvetila jedna z dám. Táto mala veľký výstrih a odhaľovala bujarý dekolt. Jej dlhé husté vlasy mali farbu červeného vína. Jemné vrásky okolo očí jej dodávali šarm vyzretej ženy.

Všetky dámy v skupinke si okato premeriávali éteristov ako korisť. Bolo ľahké sa dovtípiť, že ich z rovnošaty vyzliekajú pohľadom.

„Kam vedú vaše kroky krásavica?“ opýtal sa jej Svenol a mal čo robiť, aby mu pohľad nepadol na jej plné prsia.

„Oslavujeme,“ odpovedala žena s červenými vlasmi. „Jedna naša známa sa rozviedla a ideme to osláviť. Budeme v Bielom Plameni. Konečne bude slobodná po toľkých rokoch trápenia.“

„Ach,“ povzdychol si Svenol. „Biely Plameň. Najlepšia taverna v meste.“

„Ste vítaní,“ žmurkla dáma s výstrihom. „Mladých a silných mužov vieme uspokojiť. Moje meno je Redha Bibret z rodu Bibretov.“

„Budeme na to myslieť,“ odvetil Svenol. V hlave mu bežali rôzne predstavy. Zrelé ženy boli v posteli najlepšie. Chcel povedať nejakú štipľavú poznámku, no zahryzol sa do jazyka. Dotkol sa svojej hrude a uklonil sa. „Ja som Svenol Liotén, éterista druhého stupňa.“ Ukázal na svojho spoločníka. „A on je Eteran Naitbird, éterista prvého stupňa.“

„Teší ma,“ pozdravil sa potichu Eteran, akoby sa trochu hanbil.

„Čakáme vás tam v Bielom Plameni, éteristi,“ povedala zvodne Redha Bibret. „Ale teraz už musíme ísť. Dúfam, že sa uvidíme.“

Skupinka žien sa pobrala preč. Neustále sa otáčali, niečo si šepkali a chichotali sa ako mladé dievky. Očividne už mali niečo vypité. Svenol Liotén ich pozoroval, až kým sa nestratili v dave promenády.

„No, zase si sa vyznamenal,“ povedal Eteran a neveriacky krútil hlavou.

„Vieš ty čo?“ spýtal sa ho Svenol a pozrel sa mu uprene do tváre. „Mal by si sa konečne pochlapiť.“

„Ako to myslíš?“ čudoval sa Eteran.

„Už si bol niekedy so ženou?“

„Ja... Ehm,“

„Tak áno, alebo nie?“

„Akože či som bol so ženou?“ čudoval sa Eteran. "Na čo narážaš?"

Svenol urobil gesto rukou akoby škrabal pazúrmí. „Vrrr,“ zavrčal ako mačka. „Vieš veľmi dobre čo myslím.“

„Ty si sa zbláznil.“

Svenol prekrútil očami. „Pýtam sa, či si už s nejakou spal.“

„To je moja vec, nie?“ odsekol Eteran.

„No dobre!“ zahlásil Svenol a pleskol svojho spoločníka po pleci. „Tak ja ti s tým pomôžem. Pôjdeme do Bieleho Plameňa. Chvíľu počkáme, kým sa dámy ešte trochu napijú a potom budú naše. Vieš aké dobré sú také staršie ženy?“

Eteran ostal zaskočený. Čo by mal na takú hlúposť povedať? „Vieš čo,“ prehovoril napokon. „To nič nerobenie ti asi neprospieva.“

„A ja za to môžem, že odkedy sme zničili Tiene Ulice tak sa nič nestalo?“

„Už je to niekoľko týždňov,“ doplnil Eteran.

„No tak vidíš,“ pokračoval Svenol a rukami zhrnul celú promenádu. „Toto je naše miesto. Spravili sme tu poriadky a teraz máme pokoj. Máme príležitosť ísť do Bieleho Plameňa. Prečo to nevyužiť?“

„Hmm,“ zamyslel sa Eteran. V uliciach Zeleného Mesta skutočne vládol mier a pokoj.

Odkedy odhalili lúpežnícku bandu, ktorá sa volala Tiene Ulice sa nič mimoriadne nedialo. Každá

noc bola rovnaká. Len tak sa motali hore a dole po promenáde a sem tam zastavili nejakú pouličnú bitku. Inak boli noci kludné. „Asi máš pravdu. Ale aj tak z toho nemám dobrý pocit. Posedieť si v hostinci je jedna vec, ale zúčastniť sa oslavy počas služby, z toho môže byť problém.“

„Takže súhlasíš,“ riekol Svenol. Upravil si zelené šnúry s dvomi zlatými kruhmi, ktoré mal prichytené na košeli. Dva kruhy znamenali, že bol éteristom druhého stupňa.

Eteran mal na zelenej šnúre len jeden zlatý kruh. Bol to éterista prvého stupňa. Veľmi dobre poznal svojho partnera. Bol to sukničkář a miloval ženy. Úplne všetky.

„No tak dobre,“ povedal akosi neochotne Eteran. „Ale ešte počkaj. Máš nejaké mince?“

„Nie,“ odpovedal pohotovo Svenol. „Veď nás pozvali.“

„Zase si všetko minul?“ spýtal sa priam až karhavo Eteran.

Svenol bol nenapraviteľný. Všetko čo zarobil ako éterista dokázal minúť behom pár dní a väčšinou obdarovával dievčatá. To bola jeho jediná slabosť.

„Minul, neminul. To nie je dôležité,“ odpovedal pokojne Svenol. „No tak čo, ideme?“

„Tak poďme teda.“ Eteran súhlasil len preto, aby mal svojho spoločníka pod dohľadom.

---

Dvaja éteristi kráčali po nočnej promenáde smerom k Bielemu Plameňu. Ten sa nachádzal niekde v strede hlavnej ulice. Bol to najlepší hostinec v meste a tiež najdrahší.

Museli sa uhnúť skupinke mešťanov a podarilo sa im to len tak tak. Skoro ich podnapití muži obľiali vínom. Našťastie sa nič nestalo a éteristi ich ignorovali.

Konečne dorazili na miesto. Pred dverami do hostinca stáli dva kvetináče so stromčekmi ostrihanými do tvaru gule. Nad dverami visela ceduľa s nápisom „Biely Plameň“.

„Tak a ideme na to,“ zahlásil víťazne Svenol a upravil si už tak dokonalý účes. Bol pripravený vstúpiť dnu. Spoza dverí doliehal von jemný smiech a rozprava. Chytil kľučku a pootvoril dvere.

„Hej!“ zakričal akýsi chlapčenský hlas. „Hej! Éteristi!“

Obaja sa otočili. Krížom cez hlavnú ulicu k nim utekal malý chlapec v otrhanom roľníckom oblečení. Mohol mať desať, možno dvanásť rokov.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa ho Eteran, keď k nim dobehol.

Chlapec lapal po dychu. Očividne utekal hodnú chvíľu. Podľa oblečenia bol z nejakej farmy z okolia mesta. „Ja...“ nadýchol sa na plné pľúca. „Poslal ma...“

„Len pokojne,“ riekol Svenol a rozhlíadal sa po promenáde, či niekto chlapca nenaháňa. Všetko sa zdalo byť v poriadku.

Chlapec sa ešte raz nadýchol a potom spustil ako šíp: „Poslal ma sem muž. Je na našej farme v tej stodole, ktorú už nepoužívame. Mama ju chcela zbúrať, ale otec povedal, že ešte nie,“ pri

rozprave rozhadzoval rukami a ukazoval na všetky smery. „Teraz tam je ten muž. Tam je. Nieкто ho zranil. Ja som ho našiel a zľakol som sa. Povedal, že je éterista. Urobil v dlani aj ten biely plameň a osvetlil celú stodolu. Bol...“

„Počkat', pomaly,“ prerušil sa Svenol a vymenil si pohľad s mladším Eteranom. Ten sa zdal byť rovnako zaskočený. „Ešte raz a pomaly.“

„Ehm,“ odkašľal si chlapec. Vystrel sa do plnej výšky, nadýchol sa a zase začal chrliť slová: „V našej stodole je zranený éterista. Nieкто ho zbil. Je celý od krvi. Ja mu verím, že je éterista, lebo vie urobiť ten biely plameň. On ma za vami poslal.“

„Akože za nami?“ spýtal sa Svenol. „A čo éteristi na hlavnej bráne? Prečo si to nepovedal im.“

„No lebo som mal ísť za vami,“ odpovedal chlapec. „Ten muž povedal, že mám ísť sem a nájsť dvoch éteristov. Nikomu nemám nič hovoriť, len vám.“

„Dobre,“ prikývol Svenol. „A čo to je za muža? Ako vyzerá?“

„No má také modré šaty, alebo rúcho, či čo to je. Hrubý opasok a dlhé šedivé vlasy. Aj fúzy má také šedé. A ešte má dve dýky.“

Svenol hneď vedel o koho sa jedná. „Gestoy,“ povedal potichu.

„Neviem ako sa volá,“ povedal chlapec. „Ale vravel, že verí len vám dvom a že máte tam hneď prísť. Vraj je to dôležité.“

„A povedal ešte niečo?“ vyzvedal ďalej Svenol.

„Hmm,“ zamyslel sa chlapec. „Nie. Už nič nepovedal. Ale je to dôležité.“ Chytil Svenola za ruku a začal ho ťahať. „No tak. Poďte. Ten muž je na tom zle. Potrebuje pomoc.“

„Dobre,“ súhlasil Svenol. „Ideme.“ Po týchto slovách sa pozrel na Eterana. „Čo povieš? Ideme?“

„Mali by sme,“ prikývol Eteran. „To je vážna vec. Ale premýšľam, či by sme nemali poslať éteristov z hlavnej brány.“

Chlapec poskočil na mieste. „Nie!“ skríkol. „Musíte tam ísť vy dvaja. Tak to chcel ten muž. Povedal, že musím zohnať dvoch éteristov na hlavnej promenáde. Nikomu nemám veriť.“

Svenol si povzdychol. „Ach, no dobre teda. Zaved' nás tam.“

„Nemali by sme opustiť mesto,“ pridala sa Eteran. „Ale toto sa zdá byť vážne.“

„Ideme!“ vyhrkol chlapec a rýchlym krokom sa začal motať pomedzi ľuďmi na promenáde.

Dvaja éteristi ho nasledovali. Svenol sa naposledy obzrel cez rameno na dvere Bieleho Plameňa. Oslava bude musieť počkať.

---

Opustená drevená stodola stála ďaleko od Zeleného Mesta uprostred panenských lúk. V noci ju bolo sotva vidieť. Neviedol k nej žiadny chodník čo vypovedalo o tom, že už dlhé roky nikomu

neslúžila. Obrastala krikmi a vysokou trávou.

Dvaja éteristi v sprievode malého chlapca sa zastavili pred krivými dvojkrídlými dverami do stodoly.

Svenol si zamračene pozrel okolie, no v tme veľa nevidel. Na prvý pohľad tu nebolo vôbec nič podozrivé. Ani stopy po ľudskej činnosti. Nevravel však ten chlapec, že toto je ich stará stodola? Kde je potom statok a nová stodola? Na blízku sa nenachádzali žiadne iné farmy. Najbližšia stopa civilizácie bolo Zelené Mesto ďaleko za ich chrbtom. Takto v noci žiarilo ako maják kdesi na skalnom útese.

„Ten muž bol vnútri,“ povedal chlapec a ukázal na vratké dvere.

„Nestráčajme čas,“ odvetil Svenol. Chopil sa éteru vo svojom vnútri a bol pripravený ho použiť. Pozrel sa na mladého éteristu po svojom boku. „Si pripravený?“

Eteran prikývol. „Podme na to.“

Svenol zatlačil do jedného krídla dverí. Tie zavŕzgali tak hlasno, že by to zobudilo aj mŕtveho.

Obaja vstúpili dnu.

V stodole prevládala taká tma, že si sotva videli na špičku nosa. Ovalila ich vôňa spráchniveného starého dreva.

„Počkaj,“ povedal Eteran. Vystrel pred seba ruku. V dlani sa mu roztancoval biely plameň a osvetlil vnútro. Po zemi sa povalovali staré práchnivé dosky a niektoré zarastali machom. Cez diery v strope sa dala zahliadnuť nočná obloha.

„Tam!“ zakričal Svenol. V najtmavšom kúte na opačnom konci niekto ležal.

Éteristi sa k nemu rozbehli.

„Je to Gestoy!“ zahlásil Svenol a kľakol si k nemu. Ten chudák musel dostať poriadny výprask. Šedé fúzy mal zlepené zaschnutou krvou. Jeho modré rúcho bolo celé špinavé, akoby ho niekto ťahal po zemi.

Eteran stál nad nimi a svietil svojim éterickým plameňom. „Čo mu je?“ spýtal sa. „Žije vôbec?“

„Žije,“ odpovedal Svenol. „Dýcha a bije mu srdce, ale niekto ho dobre doriadil.“ Pleskol starého poviedkára po líci. „Hej. Gestoy. Preber sa. No tak...“

„Mhm,“ zamrmal čosi dobitý muž. Pomaly rozlepil oči. „Čo... čo sa deje?“

„Môžeš vstať?“ spýtal sa ho Svenol.

Gestoy si oboch mužov prezrel s prižmúrenými očami. „Éteristi,“ povedal potichu.

„Pomôžem ti vstať,“ riekol Svenol. Chytil ho za ruky a pomohol mu na nohy. Musel ho však stále podopierať.

„Dobre, dobre. Už stojím. Môžeš ma pustiť.“

„Len opatrne,“ odvetil Svenol a pustil poviedkára.

„Ako ste ma našli?“ spýtal sa Gestoy ako sa pozeral z jedného éteristu na druhého.

Odpovedal mu mladší Eteran: „Doviedol nás sem ten chlapec, ktorého si poslal.“

„Aký chlapec?“ čudoval sa Gestoy.

V tom sa dvere na stodole zabuchli a zaklapli.

„Čo to?“ vyhrkol Eteran. Plameň v jeho dlani sa od samého prekvapenia zakolísal.

„Cítiš to?“ spýtal sa Svenol a zavetril. „To je dym.“

Cez medzery v starých drevených stenách bolo vidieť červené plamene. Niektu stodolu zapálil.

„Rýchlo!“ zakričal Svenol. „Ku dverám!“

Všetci traja sa rozbehli k vrátam. Svenol do nich kopal, no márne. Na to aké boli staré, tak držali veľmi dobre. Niektu ich zvonku zabarikádoval.

„Čo teraz?“ spýtal sa Eteran a nechal zhasnúť éterický plameň. Dym pomaly plnil stodolu a začínal štipať v nose. Staré dosky už zožierali plamene. Oheň sa šírila veľmi rýchlo.

Svenol siahol po éteri. Odviedol ho do dlane. V ruke sa mu zhmotnil krásny biely meč, ktorý žiaril jasnejšie ako požiar. Mocne sa zahnal a presekol dvere akoby boli z masla. Potom sa jeho éterický meč rozplynul. Svenol kopol do rozseknutých dverí. Pár dosiek odpadlo a vytvorili tak prechod.

„Podme von!“ zahlásil Svenol.

Všetci traja vybehli z horiacej pasce. Len čo sa dostali von, stodola sa začala rúcať. Staré trámy, ktoré podopierali strop popadali.

Eteran si na poslednú chvíľu všimol na dverách celkom nový zámok. Ten predtým v tme nebolo vidieť. Okrem niekto vráta podoprel starými latami. Preto sa nedali tak ľahko vykopnúť.

Svenol, Eteran a poviedkár Gestoy stáli v tme a pozerali sa na horiacu stodolu. Šľahali z nej plamene, z ktorých sálalo teplo a ožarovalo im tváre.

„Sotva sme to stihli,“ poznamenal Svenol a poobzeral sa okolo. „Kde je ten chlapec?“

„Bola to pasca,“ pridal sa Eteran. „Toho chlapca už nevidíme.“

„Okradli ma,“ prehovoril Gestoy ako sa zamyslene pozeral do vysokých plameňov. Načahovali sa k nočnej oblohe ako ruky, ktoré sa jej chcú dotknúť. „Zobrali moje éterické dýky. Zbili ma a odviekli sem. Nedokázal som vycítiť éter.“ Odmlčal sa a povzdychol si. „Použili na mňa éterický prášok.“

„Čože?“ vyhrkol Svenol a pozrel sa starému mužovi do očí. „Boli to Tiene Ulice? To oni ťa okradli?“

„Neviem,“ priznal Gestoy. „Nevidel som ich. Mali by sme odtiaľto odísť. Nie je to tu bezpečné.“

„Vyslal som okolo éterické vlákna,“ reagoval Svenol. „Nik okrem nás tu nie je. Ale súhlasím. Podme preč.“

„Ach,“ povzdychol si Eteran. „A to som si myslel, že to bude ďalšia pokojná služba.“

„A čo nie je?“ opýtal sa ho Svenol. „Veď sa nič také nestalo a navyše sme sa stretli s dávnym

priateľom.“

„Čo to táraš?“ spýtal sa neveriacky Eteran a rázne ukázal na stodolu v plameňoch, ktorá sa práve zrútila sama do seba. „A toto je čo? Toto je podľa teba normálne?“

Svenol mykol plecami. „Čo či je normálne?“

„Že nás chceli upáliť za živa!“

„Kto? Kde?“

„Nieкто nás tu chcel upáliť,“ sťažoval sa ďalej Eteran. „To predsa nie je normálne.“

„Normálne nie je to,“ odpovedal mu s klúdom Svenol. „Že nás pozvali na oslavu a my trčíme tu. Mali by sme ísť do mesta.“

„Ale vieš čo,“ mávol rukou Eteran a ostal radšej ticho.

„Poďme preč,“ navrhol Gestoy. „Porozprávame sa v klúde v meste. Tam na nás nikto nezaútočí.“

„Súhlasím,“ prikývol Svenol.

Všetci traja sa vybrali tmavou nocou krížom cez nekonečné lúky smerom k mestu. Nechali za sebou tlejúcu stodolu, alebo skôr to, čo z nej ostalo.

---

Dvaja éteristi a Gestoy práve prechádzali po hlavnej promenáde. Mali namierené do Bieleho Plameňa. Svenol sa tam chcel zúčastniť malej oslavy. Nemohol z mysle vyhnúť tú červenovlasú elegantnú dámu s veľkým výstrihom. Okrem toho potreboval miesto, kde si utriedi myšlienky a upokojí myseľ. Navonok sa mohlo zdať, že je kludný, no opak bol pravdou. Neustále vysielal okolo seba éterické vlákna. Keby ich niekto mohol vidieť, vyzerali by ako pavučiny poletujúce vzduchom počas babieho leta. Pomocou nich kontroloval každého človeka, čo sa k nim priblížil na dvadsať krokov. Našťastie zatiaľ nič podozrivé nenašiel. Alebo to bolo nanešťastie? Protivník, ktorého nie je vidieť je najhorší.

Poviedkár Gestoy honosnú tavernu Biely Plameň tiež obľuboval a vždy keď navštívil Zelené Mesto, ubytoval sa práve tam. Bolela ho celá tvár a fúzy mal červené od suchej krvi. Nemohol sa dočkať kedy sa poumýva a zaženie bolesť dobrým vínom. Stále v sebe nedokázal vycítiť éter.

Jedine Eteran vyjadril nesúhlas s návštevou hostinca, ale nebolo mu to nič platné. Musel sa prispôbiť. Čudoval sa ako dobre celú situáciu znášali jeho dvaja spoločníci. Vôbec si z tej pasce nerobili veľkú hlavu. On sa cítil nesvoj a neustále sa pozeral po hlavnej promenáde hore a dole. Bola pokročilá hodina a ľudia v uliciach ubudlo. Celkom sa potešil, keď dorazili pred Biely Plameň.

„Tak a sme tu,“ povedal Svenol natešene a otvoril dvere.

Tejto dobre známej taverne nechýbal prepych. Biele steny a rovnako biela podlaha z bieleho mramoru odrážala žiaru éterických svetiel, ktoré viseli z kopulovitého stropu. Masívne stoly a

stoličky z čerešňového dreva boli obsadené miestnymi dobre odetými boháčmi a vkusnými dámami. Prevládala tu veľmi komorná atmosféra. Hostia sa rozprávali slušne a decentne. Často sem chodili kupci a remeselníci uzatvárať svoje obchody. Avšak v túto neskorú hodinu tu ľudí bolo už pomenej o čom vypovedalo aj niekoľko voľných stolov.

„Vitajte,“ prihovorila sa trojici mladá žena s gaštanovými vlasmi a objemným hrudníkom, ktorý napínal jej bielu halenu k prasknutiu. Dala Svenolovi pusu na líce. „Dlho som ťa tu nevidela.“

„Nebolo času, moja drahá Pesra,“ odpovedal jej. „Tvoja krása mi naozaj chýbala.“

Pôvabná Pesra si všimla špinavého a dobitého poviedkára. „A tebe sa čo stalo?“ spýtala sa prekvapene.

„To nič nie je,“ odvetil Gestoy. „Chcem svoju izbu. A títo dvaja,“ ukázal na Svenola a Eterana, „sú moji hostia. Všetko daj na môj účet.“

„Samozrejme,“ usmiala sa Pesra. „Pod’ so mnou. Dám ti kľúč. A vy dvaja, Svenol a Eteran, sa zatiaľ posad’te. Budem sa vám venovať.“

Pesra odviedla poviedkára k pultu a tam mu odovzdala kľúč. Chvíľu sa tam ešte zhovárali.

---

Svenol si zatiaľ vybral stôl veľký akurát pre štyroch hostí a unavene sa zvalil na stoličku. Pri tomto stole sa prvýkrát stretli s poviedkárom.

Eteran sa tiež posadil a bol rád, že konečne nemusí stáť. „No tak čo?“ preťal ticho otázkou.

„No tak nič,“ odfrkol Svenol. Snažil sa pohľadom vypátrať tú dámu, ktorá ich na začiatku služby pozvala na oslavu do Bieleho Plameňa, no nikde ju nevidel.

K stolu prišla Pesra s úsmevom na perách ako vždy. „Čo to teda bude?“

„No...“ zamyslel sa Svenol. „Popravde len niečo malé. Nie som veľmi hladný.“

„Ani ja,“ pridala sa Eteran. „Snáď len vodu.“

„Ale, ale,“ povedala Pesra. „A čo tak? Žiaden bažant?“

„Dnes asi nie,“ odpovedal jej Svenol.

Pesra sa nadýchla a zavetrila. „A prečo páchnete od dymu?“

„To až tak?“ zľakol sa Svenol a vyplašene sa pozrel na Eterana. „Ty to cítiš?“

„Ja? Veru nie.“

„Vlastne,“ pokračovala Pesra, „je mi to jedno. Vy dvaja sa vždy do niečoho zapletiete. Hneď vám prinesiem vodu.“

Mladého Eterana bralo na spanie. Sedel na stoličke a oči mu klipkali.

Svenol bol zase celý nesvoj. Nebol zvyknutý na to, že smrdí. Najradšej by sa prezliekol do novej rovnošaty, ale na to teraz nebol priestor. Svoju myseľ zamestnával tým, že si dával dokopy



súvislosti. Prečo by ich niekto chcel spáliť zaživa?

Poviedkár Gestoy prišiel k stolu a sadol si. Prezliekol sa do čistého rúcha. Jeho šedivé fúzy už neboli od krvi, avšak pod okom mal poriadnu modrinu a na líci škrabance. Taktiež mal rozťatú peru.

„Som tu,“ povedal ako si premeral neprítomných éteristov, akoby boli myšlienkami stratení vo vlastnom svete.

„Ach áno,“ povedal akosi sucho Svenol. „Vyzeráš už lepšie.“

„Ale necítim sa tak,“ odvetil Gestoy. „Bolí ma celé telo a točí sa mi hlava.“

„Poriadne ťa doriadili,“ pokračoval Svenol. „Máš tušenie kto to mohol byť?“

„Veru nie,“ priznal poviedkár.

K stolu zase prišla Pesra. V ruke niesla drevenú tácku a na nej tri poháre. Dva s vodou a jeden s červeným vínom. „Tak voda pre vás dvoch,“ vyložila poháre pred éteristov. „A pre pána víno.“

„Ďakujeme,“ povedal Gestoy. „Zaplatím to potom.“

„Samozrejme,“ odvetila Pesra. Ladne sa zvrtila a odišla.

Svenol sa napil vody, aby spláchol dym a ovlažil si suché hrdlo. „Ach, to je ono.“

„Poďme k veci,“ navrhol Gestoy. Odpil si vína a pohár položil pred seba na stôl.

Eteran ostal ticho. Popíjal svoju vodu a premýšľal.

„Tak čo?“ spýtal sa Svenol a pozrel na poviedkára. „Hovoril si, že tí útočníci použili prášok? Taký, aký mali aj Tiene Ulice?“

„Presne tak,“ prikývol Gestoy. „Čo je veľmi zvláštne.“

„A čo ešte vieš? Čokoľvek nám pomôže.“

„Nie tak rýchlo, priateľu,“ pribrzdil ho Gestoy. „Najskôr mi odpoviete na otázku.“

Eteran, ktorý doteraz len počúval sa vložil do rozhovoru: „Zase? Zase hádanky? Toto nie je žiadna zábava. Ide tu o život.“

„Tak potom naša spolupráca končí,“ oznámil starý poviedkár. Napil sa vína a pery si utrel do rukáva. „Je dobré,“ poznamenal len tak neprítomne.

„Sem s tou hádankou,“ vyzval ho Svenol. „Budeme hádať.“

„Veľmi dobre,“ potešil sa Gestoy. Pozrel sa éteristom do očí. „Je v tebe a predsa neexistuje. Vidíš ju, no nedokážeš ju chytiť. Čo je to?“

„Pfff,“ odfrkol si Eteran. „To je ale nezmysel.“

Svenol do neho drgol. „Netáraj a premýšľaj.“

„Čakám odpoveď,“ povedal Gestoy. Pohodlne sa oprel a zobral do ruky víno. Pomaly ho popíjal a sledoval ako sa dvaja éteristi trápia.

Svenol rozmýšľal až sa mu z hlavy parilo. Nevedel prísť na odpoveď. Čo je v ňom a predsa to neexistuje? Čo vidí a nemôže chytiť? Nemohol sa dopátrať odpovede. Začal sa teda rozhliadať po celom Bielom Plameni. Pozeral ako sa pri stoloch rozpráva pár posledných hostí.

Eteran klepal prstami po stole. Ani sa nenamáhal hľadať odpoveď. Bol unavený a predstavoval si ako leží v posteli. Čo by teraz za to dal...

„Mám to!“ vykrikol odrazu Eteran a pleskol po stole. „Myšlienka. Myšlienka je vo mne a v mojej hlave. Vidím ju v mysli, ale neviem sa jej dotknúť.“

„Na tvoje zdravie,“ zdvihol pohár Gestoy. Potom dopil víno, ktoré v ňom ostalo. „Tvoja odpoveď je správna, mladý muž.“

Svenol svojho mladšieho spoločníka pochválil: „Si dobrý. A to si nechcel hádať.“

„No,“ prehovoril Eteran. „Predstavoval som si ako ležím v posteli a vtedy mi to došlo.“

„Našiel si odpoveď,“ riekol Gestoy. „Preto budeme ďalej spolupracovať.“

„Tak čo vieš?“ pýtal sa Svenol. „Máš nejaké domnienky?“

„Poviem vám pravdu,“ rozhovoril sa Gestoy. Obzrel sa okolo, aby si preveril, či náhodou niekto nepočúva. „Cestujem zo Sohy, hlavného mesta Juhu. Spolupracujem s rôznymi skupinami a nosím z miesta na miesto rôzne správy.“

„A dobre ti platia,“ doplnil Svenol. „Preto si môžeš dovoliť bývať v Bielom Plameni. Zdá sa, že tu máš dlhodobu prenajatú izbu.“

„Presne tak,“ súhlasil Gestoy. „Platia mi dobre. Zrejme si niekto chcel vybaviť účty. To som si myslel. Ale nie. Ja som nebol hlavný cieľ. Mňa použili ako návnadu, aby sa dostali k vám dvom a aby vás vylákali z mesta. Obávam sa, že v nebezpečenstve ste vy.“

„Čože?“ spýtal sa prekvapene Eteran. „Ale my sme nič nespravili.“

„Že nie?“ reagoval otázkou starý poviedkár. „A kto zničil Tiene Ulice? Viete, pre koho pracovali?“

„Netuším,“ mykol plecami Svenol. Eteran tiež nemal ani potuchy.

„Viem, že pracovali pre niekoho v meste. Zdá sa, že ste niekomu prekazili čierny obchod. Na vašom mieste by som si dával veľký pozor.“

„No ale,“ premýšľal nahlas Svenol. „Prečo tebe ukradli éterické dýky?“

„Aby som sa nemohol brániť,“ odpovedal Gestoy. „Iný dôvod na to nie je, keďže sú spojené s mojím éterom a nikto cudzí ich ovládať nemôže.“

„Takže to boli Tiene Ulice? Oni nás chcú mŕtvych?“ Pýtal sa mladý Eteran.

„Bud' oni,“ odpovedal mu Gestoy, „alebo niekto veľmi bohatý priamo tu v meste. Niekto, komu ste prekazili obchody.“

Svenol mlčal. Spomenul si na krásnu čiernovlasú ženu, ktorú dolapil v skrýši pod mestom. Volala sa Shasta. Na dobrých pár dní ho obrala o spánok. Konečne na ňu zabudol a teraz mu zase chodila po rozume. Odrazu ju túžil vidieť. Tajne dúfal, že ona za týmto útokom nie je. Nechal ju ísť a ona sa teraz možno chcela pomstiť za to, že zničili Tiene Ulice.

„Nad čím premýšľaš?“ spýtal sa ho Gestoy. „Prišiel si na niečo?“

„Ehm,“ prebral sa Svenol. „Ani nie. Nič také ma nenapadlo.“

„Jedna vec je istá,“ pokračoval Gestoy. „Útočník sa skôr, či neskôr vráti. Buďte obozretní.“ Vstal od stola. „A teraz ma ospravedlňte. Sotva stojím na nohách a bolí ma hlava. Idem do svojej izby. Dávajte na seba pozor, éteristi.“ Po týchto slovách sa otočil a odišiel ku schodisku. Vyšiel hore a stratil sa z dohľadu.

Teraz pri malom stole ostal len Eteran a Svenol. Robili im spoločnosť len prázdne poháre.

„Čo budeme robiť?“ spýtal sa odrazu Eteran.

„Netuším,“ odpovedal mu Svenol. „Naozaj neviem. Najlepšie bude, keď si prečistíme myseľ.“

Začal pohľadom prehľadávať celý hostinec. Chcel nájsť tú elegantnú dámu z hlavnej promenády. Nedával tomu však veľkú šancu. Už bolo skoré ráno a väčšina ľudí Biely Plameň opustila. Zdalo sa mu, že ju vidí o dva stoly ďalej, ale sedela k nemu otočená chrbtom a tak s ním nebol istý. Zvláštne bolo, že pri stole bola celkom sama.

„Hej, Eteran,“ oslovil svojho kumpána a pokývol hlavou smerom k tej žene. „Je to ona?“

„Kto ona?“ obzrel sa Eteran. „Aha hento? Myslím, že to je tá žena, ktorú sme stretli večer. Ako sa len volala? Re... Rema?“

„Redha,“ opravil ho Svenol. „Redha Bibret.“

„Myslím, že je to ona,“ potvrdil Eteran.

„Počkaj ma tu,“ povedal Svenol a vstal.

„Nie,“ odvetil Eteran a tiež sa postavil. „Už je neskoro. Prejdem sa po promenáde a skontrolujem ju. Potom pôjdem domov.“

„Určite?“ spýtal sa Svenol.

„Áno. Uvidíme sa zajtra v službe.“

Eteran chcel odísť, ale Svenol ho chytil sa rameno a pozrel mu do očí. „Dávaj si pozor. Nikomu never.“

„Neboj sa. V meste si nikto nič nedovolí.“ Eteran sa otočil a vybral sa k dverám. „Tak zajtra.“

---

Svenol zamieril k stolu, pri ktorom sedela Redha. Ako sa približoval, všimol si, že v ruke drží pohár vína. Teraz to bolo jasné. Je to ona.

„Krásna dáma,“ oslovil ju Svenol a ladne sa uklonil.

Redha sa prekvapene obzrela. „Vážený éterista,“ odzdravila sa. „Nečakala som, že sa ešte ukážeš. Prišiel si sám?“

„Nie,“ odpovedal Svenol. „Ale ostal som tu sám.“

„Ach,“ povzdychla si Redha. „Mňa tu tiež nechali. Oslava sa skončila. Chcela som dopiť víno a

ísť domov, ale teraz sa mi už nechce.“ Pôvabne sa usmiala.

„Tak sa pridajte ku mne, krásna Redha.“

„Len pod jednou podmienkou.“

„Pre vás všetko.“

„Prestaň mi vykať.“

„Ako povieš,“ riekol pohotovo Svenol bez akéhokoľvek zaváhania. Sem tam sa pozrel dáme do príťažlivého výstrihu a to tak, aby ho pritom videla. Chcel jej dať jasne najavo, čo mu chodí po rozume. Zdalo sa, že to Redhu vôbec neobťažuje. Práve naopak. Páčilo sa jej to.

„Tak si prisadni,“ vyzvala ho.

„Ďakujem.“ Svenol jej pozvanie prijal a sadol si oproti nej.

„Povedz mi,“ rozprávala sa s ním a zvodne mu pozerala do očí. „čo robia éteristi celé dni?“

„Neviem ako ostatní,“ odpovedal jej Svenol. „Ja väčšinou spím. Pracujem len v noci.“

„Zaujímavá odpoveď.“

„A ty? Čomu sa venuješ?“

„Obchodujem. Moja rodina sa venuje obchodu už niekoľko generácií.“

„Takže rod Bibretov sa venuje obchodu?“

„Presne tak.“

„Nikdy by som nepovedal,“ pokračoval Svenol, „že tak krásna žena sa bude venovať obchodu.“

„Ale prosím ťa.“ Redhe sa začali trochu červenat' líca.

„Myslím to vážne.“

„Zmeníme tému, dobre?“ Natiahla ruku ponad stôl a dotkla sa dvoch zlatých kruhov, ktoré mal Svenol na košeli. „A toto? Čo to znamená?“

„Že som éterista druhého stupňa.“ Svenol sa nenechal vyviesť z miery.

„To viem, ale čo to znamená? Čo je éterista druhého stupňa?“

„To znamená, krásna Redha, že viem veľmi dobre ovládať éter.“

„A v čom si ešte dobrý?“ podpichovala ho červenovlasá žena.

Svenol sa nahol nad stôl a pozrel sa elegantnej žene na štíhly labutí krk. Potom jeho pohľad padol do výstrihu na jej plné prsia. Napokon jej pozrel do očí a pošepkal: „Viem ako sa postarať o ženu.“

„Ach, áno?“

„Áno.“

„Tak mi to dokáž,“ vyzvala ho Redha. „Mám tu izbu.“

Svenol vstal a podal jej ruku. „Nech sa páči,“ pomohol jej vstať.

„Priamo k veci,“ povedala Redha.

Držali sa za ruky a kráčali ku schodom.

---

Redha otvorila dvere a vošla do izby na druhom poschodí. Na malom stolíku pri posteli horeli hrubé sviece, ktoré vrhali do honosnej izby intímne svetlo. Posteľ bola obrovská s červenou prikrývkou. V rohu stála jedna čalúnená stolička. Jediné okno v izbe smerovalo rovno na hlavnú promenádu.

„Nech sa páči,“ pozvala dnu Svenola. „Ako doma.“

Obaja vošli do izby. Redha potom zamkla dvere.

„Je to tu pekné,“ poznamenal Svenol. „Hodné tvojej krásy.“

„Ďakujem,“ povedala Redha a postavila sa mu tvárou v tvár. Pomaly sa k nemu naklonila a dala mu pusu na pery. Potom mu rozopla košeľu. Pomaly gombík po gombíku. Napokon ju vyzliekla a hodila na zem aj so zlatými kruhmi na zelenej šnúrke. „Teraz sa posad' tam,“ ukázala na čalúnenú stoličku. „Sadni si a ja ti ukážem, čo dokážem.“

Svenol neoponoval. Práve naopak. Poddal sa jej. S obnaženou hrud'ou sa posadil.

Redha zo seba zhodila šaty. Zošuchli sa na zem pod jej nohami. Bola len v spodnom prádle. Na svoj vek vyzerala veľmi dobre. Jej hladká pokožka sa leskla pod svetlom sviec.

„Tak a teraz,“ povedala takmer nahá žena a niekde z pod postele vytiahla kus lana. Sadla Svenolovi obkročmo na kolená.

Ten takmer onemel. Bola horúca a voňala tak úžasne.

Redha mu zviazala ruky za stoličkou. Zašepkala mu do ucha: „Si môj. Budem si s tebou robiť, čo chcem. Na túto noc nikdy nezabudneš.“

„Neviem sa dočkať,“ odpovedal Svenol bezmocne priviazaný k stoličke.

Redha odrazu vstala. Čosi mala v dlani. Nastavila ruku pred Svenolovu tvár.

„Čo tam máš?“ spýtal sa éterista.

„Prekvapenie,“ otvorila dlaň a fúkla do nej. Akýsi prášok sa rozletel po izbe ako keby niekto hodil do vzduchu múku.

„Čo, ehm,“ čudoval sa Svenol. „Čo to je?“ Strácal spojenie s éterom. Začal sa mykať, no nebolo mu to nič platné. Bol priviazaný k stoličke. „Čo to robíš?“

Redha mu neodpovedala. Obliekla si svoje šaty. „Čo si čakal?“ začala rozprávať. Zvodnosť jej hlasu sa vytratila. Teraz vyzerala prísne, akoby to bola celkom iná žena. „Čakal si, že sa s tebou vyspím? Prosím ťa.“

„Čo chceš?“

„To je jednoduché,“ hovorila ďalej. „Chcem, aby si vrátil všetko, čo mi zmizlo. Teda to, o čo som kvôli tebe prišla, keď si so svojim kamarátikom vyhnal Tiene Ulice.“

„O čom to melieš?“ zúrili Svenol na stoličke. Keby mohol, siahol by po éteri a dostal by sa z toho. Nemohol ho však vycítiť.

„Tiene Ulice pracovali pre mňa,“ dala sa do reči Redha. „Moje obchody sú citlivé a preto potrebujú veľa ochrany. A vy ste to prekazili. Za to budete pykať. Môžem ťa podrezať ako sviňu hneď tu a teraz. Čo povieš?“

„Hm,“ zamyslel sa Svenol. „A ja som si myslel, že si to rozdáme.“

„Dobrá nálada ťa neopúšťa. To je dobré. Budeš ju potrebovať.“

„Čo teda chceš?“

„Poviem ti to veľmi jednoducho,“ vysvetľovala Redha. „Mám obchody tu v Zelenom Meste, ale aj v Sohe a tiež v kráľovstve Morského Národa. Samozrejme aj inde. Tieto obchody je ťažké udržať. Ochrana je drahá a éterický prášok, ktorého účinky pociťuješ je tiež drahý. Blíži sa vojna obchodníkov a to len vďaka tebe a Eteranovi.“

„Akože vďaka nám?“

„Lebo ste rozpustili Tiene Ulice tu v meste,“ ozrejmla Redha. „Stratila som vplyv a moc. To otvorilo dvere iným obchodníkom, ktorý chcú ovládnuť moju sféru vplyvu. Všetkému som vládla ja, ale teraz je záujemcov hneď niekoľko. Hrozí otvorený konflikt.“

„Nepreháňáš náhodou?“

„Ach,“ povzdychla si Redha a prekrútila očami. „Čo môže vedieť o obchode prostý sukničkář, ktorý strávil celý svoj život na jednej promenáde.“

„By si sa čudovala,“ ohradil sa Svenol.

„Ak nechceš, aby sa podsvetie vymklo kontrole, tak urobíš čo od teba chcem.“

„A to je?“

„Zoberieš svojho kumpána a odídete do kráľovstva Morského Národa. Pomôžete získať to, čo je moje a tým nastolíme poriadok. Kráľovná obchodu môže byť len jedna. Keď nie, tak sa strhne otvorený konflikt. Mnoho ľudí môže prísť o život. A vojna samozrejme nie je dobrá pre obchody.“

„Povedzme,“ hovoril Svenol, „že budem súhlasiť. Čo mám presne urobiť?“

„Stačí, keď prídeš do hlavného mesta Morského Národa,“ usmiala sa na neho. „A povedzme, že ak to neurobíš, tak sa môže stať, že skončíš v horiacej stodole. Čo ty na to?“

„Ty?“ precedil nahnevane Svenol. „To si bola ty? Ty si nastražila pascu v stodole?“

Redha nedbalo mykla plecami. „Neviem o čom hovoríš. Urob čo od teba chcem a všetko bude v poriadku. Odídeš do Slny, hlavného mesta Morského Národa. Zamieriš do prístavu a tam ťa nájdú moji ľudia.“

„A prečo sa o veci nepostarajú tí tvoji ľudia?“

„Potrebujem diskretnú pomoc éteristov,“ vysvetlila Redha. „Sledujem ťa dlho. A povedzme, že si... Hmm, morálne flexibilný. Vďaka? Veľmajster éteru by teda nechcel vedieť, v čom všetkom si

namočený. Že služby tráviš v hostincoch so ženami a že kradneš mince pouličným obchodníkom a zabávačom. Tak isto by sa mu nepáčilo, že si nechal ísť určitých členov Tieňov Ulice.“

„Dobre, dobre,“ povedal porazenecky Svenol.

„Takže môj milý.“ Redha k nemu urobila krok a naklonila sa nad neho tak, že sa ich líca dotýkali. Cítil na uchu jej horúci dych. „Zajtra vyrazíte. O služby sa báť nemusíš. Všetko som vybavila s tvojimi nadriadenými. Vedia, že mi ideš pomáhať s legálnym obchodom.“ Po týchto slovách sa od neho odtiahla. „Ty musíš len odísť do prístavu v Slné. To je všetko. Tak čo? Dohodneme sa?“

Svenol si povzdychol. „Dobre. Dohodneme sa. Teraz ma rozviaž.“

„To rada počujem,“ odvetila Redha. „Rozviaž sa sám.“ Potom z postele zobrala kus látky. „Otvor ústa,“ vyzvala ho. „No tak.“

Svenol nemal na výber. Poslušne otvoril ústa. Redha mu do nich natlačila látku a pre istotu ju priviazala špagátom tak aby ju nemohol vyplúť.

„Mhmm,“ mrmlal čosi Svenol.

Červenovlasá žena odhrnula prikrývku na posteli. Pod ňou sa ukrýval čierny opasok s dvoma dýkami. Presne taký nosil poviedkár Gestoy. Určite to boli jeho dýky.

„Mmm,“ hundral nezrozumiteľne Svenol s látkou v ústach. „Bfff, mhm.“

„To nič,“ povedala Redha a dala mu pusku na líce. „Týmto uzatváram náš obchod. Očakávam výsledky. Sledujem ťa. Tvoj osud je v mojich rukách a osud mnohých nevinných ľudí zase v tvojich. Ďakujem teda za spoluprácu. Ešte sa uvidíme.“

Redha zamierila k dverám. Odomkla ich, otvorila a v prahu sa otočila na Svenola. Žmurkla na neho. Potom odišla. Zavrela za sebou dvere a zamkla ich.

Svenol ostal v izbe sám. Polonahý bol priviazaný k stoličke s kusom látky napchatým v ústach. Nemohol kričať ani siahnuť po éteri. Ostávalo mu len čakať v tejto nepohodlnej polohe.

---

Svenol driemal priviazaný k stoličke. Podľa ruchu, ktorý do izby doliehal cez zatvorené okno usúdil, že je neskoré ráno. Na malom stolíku na druhej strane postele si všimol roztopený vosk zo sviec. Za dverami započul hlasy. Niektorí sa snažili dostať do izby.

„Mmm!“ pokúšal sa kričať Svenol.

Dvere sa otvorili. Stál v nich Eteran Naitbird, jeho mladší spoločník. Odetý bol v hnedej rovnošate éteristov a cez plece mal prehodenú veľkú koženú kapsu. Keď uvidel Svenola začal sa pobavene usmievať. Jeho partner bol bezmocne priviazaný k stoličke a ešte aj hore bez a s látkou napchatou v ústach.

„Haha!“ smial sa Eteran. „Čo to tu stváraš?“

„Mhm,“ zamrmľal Svenol a začal sa natriasať ako ryba na suchu.

„Veď dobre,“ riekol Eteran a pristúpil k nemu. Rozviazal lano a vybral mu kus látky z úst.

„Tfuj,“ vyplňul kus handry Svenol. „Ach, to je úľava.“

„Vášnivá noc?“ spýtal sa ho posmešne Eteran.

„Rozviaž ma,“ prikázal mu Svenol. „Som tu takto celú noc.“

„Hneď.“ Eteran ho oslobodil.

Svenol mal konečne voľné ruky. Bol zlomený ako staré drevo a bolelo ho celé telo. Poriadne sa ponat'ahoval. „Tak je to lepšie.“ Zdvihol zo zeme svoju hnedú košeľu aj s dvomi zlatými kruhmi a obliekol si ju. Kým si zapínal gombíky tak rozprával: „Ešte že si prišiel. Myslel som, že sa tu zbláznim. Aha, pozri tam. Vidíš, čo je na posteli?“

„Kde? Na posteli? Aha, vidím.“ Eteran si všimol čierny opasok s dvomi dýkami. Hneď sa dovtípil, že patrí poviedkárovi. „Počkať,“ čudoval sa. „To akože ty a Gestoy? Ehm...?“

„Čo?“ vyhrkol Svenol. Konečne si zapol košeľu, ale nemal ju zakasanú. „Na to hneď zabudni. Ja som na ženy.“

„Tak čo sa tu stalo?“ vyzvedal ďalej Eteran. Rozhliadol sa po izbe a nemusel dvakrát hádať, aby si domyslel, že sa tu diali intímnosti.

„Kde začať,“ odpovedal mu Svenol, no v tom si všimol, že Eteran má cez plece prehodenú koženú kapsu. Okrem toho niesol na opasku rôzne kapsičky, akoby sa chystal na cesty. „Počkať, počkať. A ty čo? Prečo si tak vystrojený?“

„Ideme na výpravu,“ odvetil Eteran. „Ráno ma zobudil kapitán a povedal, že nás preradili.“

„Akože kam?“

„Máme ísť do Slny, hlavného mesta Morského Národa.“

Svenol si povzdychol. „No samozrejme.“

„Nevyzeráš byť prekvapený.“

„Nie som.“

„A to už prečo?“

„No lebo tu,“ ukázal na stoličku, na ktorej strávil noc. „Tu ma priviazala tá ženská, ktorú sme stretli na ulici a pozvala nás sem.“

„No a?“ mykol plecami Eteran.

„Ale nie preto, aby sme si užili,“ vysvetľoval Svenol. „Vyhrážala sa mi. Povedala, že má veľké obchody, ktoré sme jej my dvaja prerušili, lebo sme zničili Tiene Ulice.“

Eteran sa nechápavo zamračil. „Nerozumiem.“

„Ona na nás prichystala tú pascu v stodole,“ pokračoval Svenol. „Ona nechala zmlátiť Gestoya, aby sa dostala k nám. Preto sú tu jeho dýky.“



„Stále tomu celkom nerozumiem,“ povedal Eteran. „Prečo nás preradili?“

„Lebo tá ženská ma kontakty všade,“ hovoril Svenol. „Ideme tam pod zámienkou, že pomáhame strážiť poctivý obchod. V skutočnosti hráme akúsi zvrátenú hru.“

„To je vážna vec,“ zhodnotil Eteran. „Nahlásime to?“

„Nie, nie, nie,“ zabrzdil ho Svenol. „To v žiadnom prípade.“

„A čo teda?“

„V hre je veľa. Porozprávame sa po ceste.“

„Počkaj,“ zastavil ho Eteran. „To nemôžeme nechať len tak.“

Svenol sa svojmu spoločníkovi pozrel do očí. „Eteran, veríš mi?“

„Nie.“

„Tak rob to, čo ti poviem.“

„Ale ja ti neverím.“

„Výborne. Ideme do Slny!“ zahlásil celkom bez zábran, akoby sa vôbec nič nestalo. Potom vykročil k dverám. „A zober ten opasok. Vrátime ho starému poviedkárovi.“

Eteran si povzdychol a neveriacky pokrútil hlavou. Vzal z postele hrubý opasok aj s dýkami a nasledoval Svenola von z izby.

---

Dole v hlavnej časti honosného hostinca sedelo len pár hostí. Jedným z nich bol šedivý poviedkár Gestoy, ktoré práve osamote popíjal víno pri stole. Stále mal na tvári modriny, ale vyzeral o poznanie lepšie.

„Dobré ráno,“ pozdravil sa éteristom. „Prisadnete si?“

„Nie, ponáhl'ame sa, ale niečo ti nesieme,“ povedal Svenol. „Našli sme tvoj opasok.“

Eteran mu ho podal. „Nech sa páči.“

Gestoy vstal od stola. Zobral od mladého éteristu svoj opasok. „Je to on. A toto sú moje dýky. Kde ste to našli?“

„Našiel ho tuto Svenol,“ odpovedal Eteran. „On to vysvetlí lepšie.“

„No...“ hľadal slová Svenol. „Mala ho jedna pôvabná žena, ktorá ťa využila, aby sa dostala k nám.“

„Rozumiem,“ pritakal Gestoy. „Presne ako som predpokladal. V nebezpečenstve ste vy dvaja. A čo teraz?“

„Poslali nás preč,“ odpovedal mu Svenol. „Pôjdeme do Slny.“

„Dobre, éteristi,“ prihovoril sa k nim Gestoy ako keď sa otec rozpráva so synmi. „Neviem, do čoho ste sa zaplietli. Čím menej viem, tým lepšie. Dávajte si pozor. Nikomu neverte.“

„Tak bude,“ súhlasil Svenol.

Eteran tiež prikývol. „Budeme si dávať pozor.“

„A čo ja?“ spýtal sa poviedkár. „Mám sa niečoho obávať?“

„Nie,“ odvetil pohotovo Svenol. „Ty budeš v bezpečí. My preberieme zodpovednosť.“

„To rád počujem. Želám vám šťastnú a bezpečnú cestu,“ rozlúčil sa Gestoy.

„Ďakujeme,“ odvetil mu Svenol.

Dvaja éteristi potom opustili Biely Plameň. Prešli promenádou k hlavnej bráne a napokon sa rozlúčili so Zeleným Mestom. Zamierili na juhovýchod cez nekonečné zelené lúky smerom k horám na obzore.

---

Cesta do zeme Morského Národa trvala éteristom skoro dva týždne. Celé dni strávili pochodom a po večeroch sa pozerali na nočnú oblohu a počítali hviezdy. Sem tam dokonca cestovali za pomoci éteru. Vtedy dokázali zdolať veľkú vzdialenosť za krátky čas, avšak tento postup ich rýchlo pripravil o sily a preto to nemohli preháňať. Majstri éterických prúdov by dokázali utekať za pomoci éteri možno aj celý deň a do zeme Morského Národa by tak prišli za polovičný čas. To však nebol prípad Eterana a Svenola.

Dlhá cesta otužila ich vzťahy. Eteran počas výpravy spoznal Svenolove svetlé stránky. Na cestách bol celkom iný ako v nočnej službe. No aj tak často rozprával o ženách a svojich zážitkoch s nimi.

Svenol zase učil mladšieho Eterana ako správne pracovať s éterom. To mu pomohlo usmerniť prúdenie energie. Okrem toho mu vysvetlil všetko, čo mu povedala červenovlasá Redha Bibret a prečo musia svoju úlohu splniť. Jedna vec bola, že nikto nechcel riskovať konflikt a druhá, že Redha mala na Svenola až príliš veľa špiny. Eterana to stálo veľa námahy kvôli jeho zodpovednej povahe, no napokon ostal na strane svojho spoločníka.

Každým dňom sa približovali k Slnu. O tom svedčilo aj to, že každým východom slnka sa vzduch otepľoval. Zmenila sa aj príroda. Všetko ostalo akési suchšie a cesta prašnejšia.

---

Zem Morského Národa bola prevažne rovinná a ležala na pobreží mora. Hlavné mesto Slna sa stalo známym vďaka svojim obrovským prístavom.

Svenol Liotén a Eteran Naitbird dorazili na okraj prístavného mesta. Vzduch v sebe niesol slanú vôňu. Stáli na skalnatom brehu nad morom. Pod nimi burácali vlny a rozbíjali sa o šedé skaly. Na

hladine nekonečného mora sa odrážali slnečné lúče. V diaľke sa plavili lode s rozťahnutými plachtami.

Slnko plávalo vysoko po azúrovej oblohe a páliło ako rozžeravená pec. Príroda tu bola celkom iná ako okolo Zeleného Mesta. Tráva tu vôbec nezelenala a skôr pripomínala suchú slamu. Len tu a tam na rovinatej zemi vyrastali nejaké kríky. Namiesto bežných stromov tu rástli rôzne palmy a neznáme ihličnany. Vzduchom poletovali biele čajky a čosi škriekali.

Zo skalného brala videli na hlavné mesto Morského Národa. Slna sa rozprestierala na pobreží. Prístav tvoril takmer tretinu celého mesta.

Svenol si utrel pot z čela. „Tak čo, pripravený?“

Eteran prikývol. „Ideme na to.“

Dvaja éteristi sa vybrali po prašnej ceste do prístavného mesta. Nevedeli, čo ich tam čaká, no boli pripravení čeliť nástrahám.